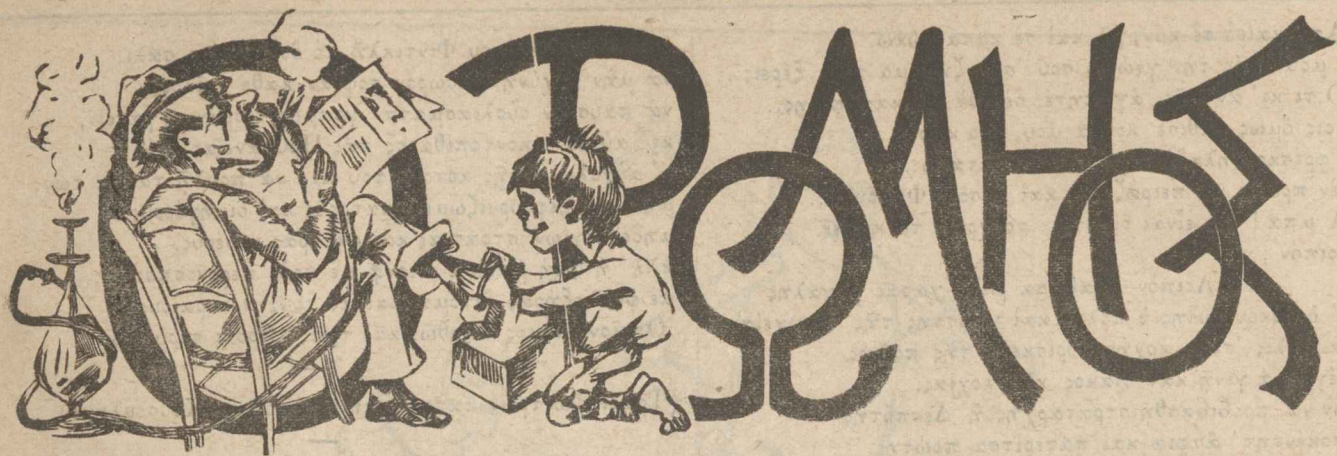

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στο έννενηντα τέσσερα και χίλια οκτακόσα
νάναι καλά ο Λόρδος μας να φάμε κι' άλλα τόσα

Ένδέκατος ο χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι.

Τών ὅρων μας μεταβολή, — ενδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μονον μια φορά θα βγαίνει.
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχωμαι — γιατί λεπτά δεν έχωμε.
και' σ' των Αθηνών την πόλιν — και είς τήν άλλοδαπήν,
και είς τήν Ελλάδα όλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **αυτό φάγκα είναι μόνο.**

για τα ξένα όμως μερη — **δέκα φράγκα και 'στό χέρι.**
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — γίνεται συνδρομητής,
κι' όποιος τον παρᾶ δεν δίδει — θα τον φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — απ' ευθείας πρὸς ἐμέ.
Για τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μὲ δεκάρα.

Δύγουστου εικοστή
κι' ατμόσφαιρα βραστή.

Τέσσερα κι' εβδομηντα και τετρακόσ' ακόμη,
θα κάμη μέγαν κρότον και του Ρωμηού' η γνώμη.

Ο της υπάρξεως άγών,
ζήτημα φλέγον και σφριγών.

Ο Φασουλῆς ο Φαληρεὺς χωρίς μιλιὰ να βγάλῃ
'στοῦ προσφιλοῦς Φαλήρου του καπνίζει τάρκογαλι.
'Ανω γλαυκὸν στερέωμα κι' ἡ θέα τῶν αστέρων
εἰς Παραδείσων χλοερῶν τὸν φέρνει μονοπάτια,
και κάτω φῶς ἡλεκτρικὸν ἐκ τῶν σκοτεινοτέρων
σκοτίζει κάθε σκέψιν του και τοῦ χαλαρὰ τὰ μάτια.

Ότ'ε γελᾷ μονάχος του κι' ότ'ε συνοφρυοῦται
πολλὰ συλλογιζόμενος περί τῶν ἐπιγείων,
και κατά φράσιν τοῦ συρμού τριγύρω πλαισιοῦται
ἀπὸ τὴν πολυτάραχον ἀγέλην τῶν λογίων,
ποῦ κάθε βράδυ μαινεταί και σκούζει παραφύρως
για πάμπολλα ζητήματα τὰ μάλα σοβαρά,
κι' ο Γεωργῆς, προθυμότατος και ρέκτης σερβιτόρος,
εἰς τοὺς λογίους κουβαλεῖ ἀδιάκοπα νερά.

Ένθ' δ' ἐξάλλως συζητοῦν φιλόλογοι σκαρτάδοι
πέφτουν πυροτεχνήματα, γιατί' είναι Πέμπτη βράδυ,
χαζεύει δὲ κατάπληκτον τὸ γύρω σκυλολόγι
κι' ο κόσμος πάει κι' ἔρχεται εἰς τὴν ἐξέδρ' ἀπάνω,
κι' ἀτάραχος και σοβαρὸς ὁ Δελιγιώργης τρώγει
'στοῦ Κακουριώτη τὸ ντάμπλ-ντότ κοντὰ 'στὸν Καρχάπο.

Κι' όταν ρουκέτα καίγεται ἢ και κανένας μῦλος
ἀνατινάσσεται κι' ο Γκράφ, ὁ τοῦ Νιρβάνα σκύλος,
ἀλλὰ κι' ο Γκιούλ τοῦ Φασουλῆ τὸν κόσμον δαιμονίζει,
ἡ μπάντα δὲ τοῦ Καίσαρη Γκράν Βία παιανίζει,
και μουσικῆς ὀρμητικὸς παφλάζει καταρράκτης,
όταν κι' ο Βῶκος ἔρχεται, τοῦ Ἀστεως συντάκτης,
ποῦ κάθε τόσο ζήτημα κοινωνικὸν μᾶς βγάξει
και σὲ σκοτοῦρα δυνατόη και σὲ μελᾶ μᾶς βάζει,
κι' ἀγγουρι νέο κατ' αὐτὰς μᾶς ἐβγαλε 'στὴ μέση,
ἤγουν ἂν πρέπει κι' ο Ρωμῆος τὰ γράμματα ν' ἀφήσῃ
κι' εἰς ἐπιστήμας φυσικὰς κατὰμουτρα νὰ πύσῃ
πρὶν ἄθλιος κι' ἐλεεινὸς τῆς πείνας νὰ ψοφήσῃ.
κι' ἀπ' ὅλους ἀπεκόμισε πολὺ σοφὰς ιδέας
και συνεντεύξεις ἔλαβε τὰ μάλιστα σπουδαίας
μὲ τὸν Σκουλούδη, τὸν Ζωχιό, τὸν Στρέϊτ, τὸν Ροϊδῆ,
ὅπου καθένας εἰμπορεῖ 'στὸ Ἀστὺ νὰ τὰς ἔσῃ,
και μὲ ζητήματα ζυγνᾷ τὸν κοιμισμένο τόπο
κι' ἀνησυχεῖ και φλέγεται ὁ νοῦς του κι' ἡ καρδιά του,
κι' ὅποιον ἐμπρὸς του συναντᾷ τὸν ἐρωτᾷ μὲ τρόπο
τί σὰν πατέρης σκέπτεται νὰ κἀνῃ τὰ παιδιὰ του.

Β. — Καλησπερὸνδία, Φασουλῆ...
Φ. —

Καλῶς τογε τὸν Βῶκο.

Β.—'Από καιρό σέ κυνηγώ και σέ καταδιώκω για νά μου πῆς τήν γνώμη σου 'στό ζήτημα πού ξέρεις...
Φ.—'Ο,τι κι' ἄν πῆς, ἀγαπητέ, δέν θά μέ καταφέρεις...
ἐν τούτοις ὅμως καθίστε κοντά μου, μίο καρό, κανένα φρέσκο δηλαδή νερό νά σέ τρατάρω...

Β.—Δέν πρέπει νά πειράζεσθε και τόσο, Φασουλῆ...

Φ.—'Α μπᾶ! δέν εἶναι τίποτα...τό χρέος τό καλεῖ.

Β.—Λοιπόν;

Φ.— Λοιπόν ἐδῶθασα μετά χαρᾶς μεγάλης πῶς κι' ὁ Σκουλούδης ὁ πολὺς και γνώστης τῆς πτωχείας, ἄν τώρα μόλις 'στὴν ἀρχὴν εὐρίσκετο τῆς πάλης ἤθελε λέγει νά γενῇ κἂν διακός κἂν λογίας, πιστεύων νά προβιθασθῇ στρατάρχης ἢ Δεσπότης με χρυσοκέντητ' ἄμφια και πατερίτσα πρώτης.

Τοιούτος πόθος ἱερός τὰ πλήθη συγκινεῖ

κι' εἶθε και τώρα νάθελε Δεσπότης νά γενῇ

και μέ τὰ φαρδομάνικα νά σώσῃ τήν ψυχὴ του,

νά 'δῶν Δεσπότη μιά φορά κι' οἱ καψοκληρικοί μας,

και πρὸς ἡμᾶς τοὺς δυστυχεῖς νά δώσῃ τὴν εὐχή του,

ἀλλὰ πρὸ πάντων τὸν παρὰ νά πάρῃ τὴν δική μας.

Πρὸς τούτοις δὲ μετά χαρᾶς ἐδῶθασα τὴν γνώμην

και καθενὸς ἐπιφανοῦς, ὅπου πολὺ σημαίνει,

κι' ἐφώναζα διευθετῶν τὴν ἀτακτὸν μου κόμην

«δῶσε μου καλοπέρασιν, πατρίς ἀγαπημένη,

κι' ἐγὼ σὺν Κάλχας χρησιμῶδες ἀπὸ χρυσῆς νεφέλης

εὐθύς σοῦ δίνω συμβουλαιὶς και γνώμης ὅσαι θέλεις».

Τώρα λοιπόν τὰ χωράτ' ἀπαμέρα τάφινω,

εἶναι καιρός, ἀγαπητέ, κι' ἐγὼ νά ξεθυμάνω,

κι' ἕνα καινούριο ζήτημα κοινωνικὸν προτείνω

κι' ἐκ μέρους μου παρακαλῶ νά πῆς 'στὸν Κακλαμάνο

μέσα 'στὸ "Α σ τ υ" νά γραφῇ νά γίνῃ νέα νίλα

και ν' αὐξηθῇ κι' ἡ πούλησις κατὰ χιλιάδες φύλλα.

Β.—Πές το λοιπόν και μ' ἔσκασες...

Φ.— Ἡ βίδα μου σαλεύει

κι' αὐτὸ μέ κάνει νά κτυπῶ τὴν κούτρα μου 'στοὺς τοίχους:

«πῶς εἴμπορεῖ κανεὶς νά ζῇ μὰ δίχως νά δουλεύῃ;

πρὸ πάντων δὲ και μάλιστα χωρὶς νά γραφῇ στίχους;»

Β.—Αὐτὸ τὸ μέγα ζήτημα βεβαίως συγκινεῖ

κι' ἐμένα περισσότερο τῶν ἄλλων τυραννεῖ.

Φ.—'Αν μοῦ τὸ λύσῃς 'στὴ στιγμὴ σοῦ δίνω τὸ παράτημο

κι' ὅστε ὁδὸ τύχης εἰς ἐμέ και μπράβ' 'στὸν Γεράσιμο.

'Αλλοῖως νά λές ν' ἀφήσωμε τὰς θεωρητικὰς

και πάντες ν' ἀσχολούμεθ' περὶ τὰς φυσικὰς,

κι' ἄλλαις δουλειαῖς ν' ἀρχίσωμε κι' ἄλλα καινούρια ντραβάλα

ἐμεῖς οἱ γίγαντες τῆς γῆς, τῆς δόξης τὰ σαράβαλα,

αὐτὰ δὲ εἶνε τίποτα παρὰ μεγάλαις λοξαῖς

και μία περιφρόνησις γιὰ τῆς παληαῖς μας δόξαις.

Μηδὲ χωρεῖ μέσ 'στὸ μῆλὸς τοῦ καθε στραβουσκέλη

πῶς εἴμπορουν κι' οἱ Ρωμηοί, τοῦ κόσμου τὸ κκμάρι,

μέ πρόγονον τὸν Πλάτωνα και τὸν Ἀριστοτέλη.

παληοσκαφτιάδες νά γενοῦν μέ τσάπα και μέ φηγάρι;

Δέν εἶδες πῶς κι' οἱ πρόγονοι, ποῦ τόσοι τοὺς λατρεύουν,

ποτέ δὲν κατεδέχοντο σὺν δούλοι νά δουλεύουν;

κι' ὅλκις ἢ πρόστυχαις δουλειαῖς ἀφίνοντο 'στὸν Εἰλώτα,

κι' ἐκεῖνοι ζῶντες ὠρεᾶν μέ μόχθους τῶν Εἰλώτων

μηδὲ στιγμὴν δὲν ἐκλείναν τὰ στόματα τάπυλωτα

και τὴν πατρίδ' ἀνεδείξαν χρυσὴν ἐστὶν φῶταν;

Κι' ἐμεῖς οἱ μιζοσκώληκες εἰς τοὺς παρόντας χρόνους

ζητοῦμεν ν' ἀτιμάσωμεν τοὺς γεραρεῖς προγόνους,

και μήτε δόξης θέλομεν ἀνάμνησις νά μείνῃ

και νά κλεισθῇ διὰ παντός τὸ φλογερό Καμίνι,

και νά χαθεῖν τὰ λαμπρὰ του Μιστριώτη καλλή

και τοῦ πανσόφου Φιντικλῆ τὸ δοξασιμένο σάλι,
νά μὴν ἐκχύνῃ ζεῖδρον σοφίαν καθε χεῖλος,
νά παύσουν οὐρλιάσματα γραμματισμένων γάτων,
κι' αὐτὸς ὁ κοντοπιθάρος τῆς Πρυτανείας στύλος
ν' αὐγολογᾷ τῆς κόταις του και νά πουλῇ ταῦτά των,
μηδὲ νά ξεφουρνίζωμεν γιατροὺς και δικηγόρους,
μηδὲ λογίων στρατίας και ρήτορας κορέους,
ἀλλ' ἡ ζωὴ μας νά περνᾷ μέ τοὺς περαιοσπόρους,
μέ φυλλοζήρας ἐντομα και μέ τοὺς ἀρουραῖους;
'Οποῖον αἶσχος ἀληθῶς και τρεῖς φοραὶς περμπάκο...

(Τρῶει ὁδὸ τρεῖς κατραπκικαῖς ἀπὸ τὸν Κουσουλᾶκο).

Φ.—'Οπότεν δίχως πρόγονον μεγάλον ἀπομένης
ἔ! τότε πρέπει κάποτε μέσ 'στὴ δουλειᾷ νά μπαίνης,
ἀλλ' ὅταν ἡμῶς στέφανος σὲ στέφῃ φωτεινός
και λεγεῶνας ἀριθμῆς περικλεῶν προγόνων,
ἔ! τότε θάσαι μασκαρᾶς και φύσει ταπεινός
ἄν δὲν ἀρέσκεσαι νά ζῆς μέ τὸνομά των μόνον.

Μωρὲ δουλειᾷ ποῦ μουδγαλες και ζήτημα πού 'βρῆκες...

ἔπρεπ' ἐμᾶς νά μᾶς θάρρῃ ὁ κόσμος σὺν ἀντίκας,

σὺν εἰδῶλα, σὺν ζόνα, σὺν κᾶτι ποῦ λατρεύεται,

σὺν κᾶτι ποῦ δὲν γράφεται κι' ἄς πάη νά κουρεύεται,

ἢ δὲ Φραγκιά μιά δούλα μας παντοτεινὴ νά γίνῃ

και τακτικὸ μηνιάτικο εἰς τοὺς Ρωμηοὺς νά δίνῃ,

κι' ὄχι τὰ τόσα δανεικὰ νά μᾶς ξαναχυρεῖ

κι' ἐμᾶς και τὸν Σωτήρα μας ἀδίκως νά τὸν ρεῖθ.

'Η πιᾶσωμε τὰ γράμματα κι' ἀφήσωμε τὴν τσάπα,

ἢ βγάλωμε τὰ φραγκικά και βάλωμε τὴν κάππα,

ποτέ θάρρῶ δὲν θαῤῥωμε τῆς σωτηρίας δίοδον

και ἀπμπτωχοὶ θά ζήσωμεν κἂν εὖτως κἂν ἀλλῶως,

ὁ δὲ Ρωμηὸς και κατ' ἰμέ και κατὰ τὸν 'Ησίοδον

ἄειποτε προώρισται νά μείνῃ ψωραλῆος.

(Αὐτοῦ τοιαῦτα λέγοντος ἐν στασει θλιβερᾷ

ὁ Γεζιὼργης ἐκουβαλήσε ὁδὸ δίσκους μέ νερά).

Φ.—'Εγὼ σοῦ λέω δὲν 'μπορῶ κανένα νά δουλεύω,

καθε δουλειᾷ σιχνέινεται ἡ καψερὴ καρδιά μου,

και μήτε φύλλους 'στᾶχουρα μ' ἀρέσει νά χαλεύω...

ἄν δ' ἐρωτᾷς τί σκέπτομαι νά κάνω τὰ παιδία μου,

τὸ κλέος τὸ προγονικὸν πρὸς ταῦτα θά κηρύξω

μέ κᾶτι ψευτογαλλικά και 'λίγο ψευτοπιάνο,

και τέλος πάντων σκέπτομαι κι' ἐγὼ νά τ' ἀναδείξω

πολίτας Συναγματικούς και μέ τὸ παραπάνω,

ποῦ μέ προχείρους πάντοτε τῶν ὁδῶν ρηγορείας

νά κόβωνται γιὰ τοὺς θεσμούς και τὰς ἐλευθερίας.

'Όσο γιὰ τὰ κορίτσια μου, ἄν γίνουν πετακτά

και κάπως νοστιμούτσικα κι' ὀλίγον ἀνοικτα,

'μποροῦν και πρωτοβαθμιαῖς ν' ἀναδεχθῶν δασκάλαις,

ἀλλῶως τριτοβαθμιαῖς ἂς ἔβγουν σὺν τῆς ἄλλαις,

'στό τέλος ἂς ἀπορριφθῶν μετά πολλῶν ἐπαίνων

καθὼς και τὸν πατέρα των τὸν παραδικομημένον.

Τὰ τέκνα του χειρώναντας ἂς κάμῃ ὅποιος θέλει,

ἐγὼ ποτέ τὰ γράμματα μέ τσάπαις δὲν θ' ἀλλάξω,

κι' ὠρξίσθην εἰς τὸν Πλάτωνα και τὸν Ἀριστοτέλη

ἀμίαντον τὴν δόξαν των νά τὴν διαφυλάξω.

(Αὐτὰ λαλῶν ὁ Φασουλῆς 'σηκώθηκε μέ φούρια

και τῆς βροντώδους τρυφῆς ἀνύψωσε τὸν τόνο,

'Ο Φασουλῆς τὰς Φυσικὰς σκοπεύων νά σπουδάσῃ
φαμελικῶς εἰς τοὺς ἀγροὺς πηγαίνει και 'στὰ δάση.

ὁ δὲ Δαμβέργης ἔξαφνα, γεμάτος καλαμπούρια,
μέ τὸν Στρατῆγῃ συζητεῖ γιὰ τὸν Βουλγαροκτόνο.)

Φ.—Μάλιστα, σὰς ὑπὸζομαι 'στὴν λαμπρὴν τῶν ἀστέρων
ὅτι ποτὲ 'στὰς φυσικὰς τὸν νοῦν μου δὲν θά στρέψω,
γιατὶ τὴν τόσῃν εὐκλείαν τῶν εὐγενῶν πατέρων
δὲν τὴν ἐκληρονόμησα γιὰ νά τὴν μασκαρέψω.

'Όχι πῶς εἶμαι τᾶχτα φυγόπονος τεμπέλης;

κι' ἕνας παράσιτος κηρὴν ἐργατικῆς κυψέλης,

ἀλλ' ἡ λαμπρὰ καταγωγή ποσῶς δὲν ἐπιτρέπει

χειρώναντα και βαναυσὸν ὁ κόσμος νά μέ βλέπῃ.

Κι' ἄν κατεβάσω κάποτε τὰ σηκωμέν' αὐτῆς

κι' ἄν σφιζῶ μέσ 'στὸ χεῖρ μου τὴν τσάπα τοῦ σκαφτιά,

κι' ἄν φορτωθῶ 'στὴ ράχη μου καλαθὶ και κοφρίνι

ἢ τῶν προγόνων εὐκλεία καθόλου δὲν μ' ἀφίνει,

κι' ἐκεῖ ποῦ σκάβω ἔρχεται σ' ἐμένα τὸ κοπέλι

κι' ἀπὸ ταῦτ' 'στὸν Πλάτωνα και 'στὸν Ἀριστοτέλη.

(Αὐτοῦ τοιαῦτα λέγοντος 'στὸν Βῶκον ἐν σπουδῇ

κι' ὁ νεῖος Ἐπισκοπόπουλος, Ζακυνθινὸ παιδί,

συνουλεῖ γιὰ τοὺς Γκαγκοῦρ μέ τὸν Ἀποστολίδη

κι' Ἑλληνικώτερον Ἀγγλοῦρ κατὰ τὸν Κατσελίδη.)

Φ.—'Εγὼ σοῦ λέω δὲν 'μπορῶ κανένα νά δουλεύω...

Β.—Και τί λοιπόν ἐπιθυμεῖς;

Φ.— Ἐπιθυμῶ νά κλέβω...

μά κι' ἡ κλεψιά μου φαίνεται δουλειᾷ πολὺ μεγάλη

κι' αὐτὴ ποῦ λές, ἀγαπητέ, γανόνει τὸ κεφάλι.

Κι' ἄν κλέψῃς μόνο μιά φορά θάρρεις πῶς θά 'συχάσῃς,

νομίζεις τὸ χρυσοῦρι σου ποτὲ πῶς δὲν θά χάσῃς;

Δέν βλέπεις ὅσους ἐκλεψαν και ζοῦν μέ τὰ κλεμμένα

πῶς προσπαθοῦν και σφίγγονται νά κλέβουν ὁλοένα;

'Ας ἤμουν ἕνας Βασιλεὺς... ἀλλὰ κι' αὐτὸ σκοτοῦρα...

παντοτεινὰ παράπονα και γρίνια και φαγοῦρα...

θᾶρχεται καθε Σύμβουλος τοῦ Θρόνου νά μέ σκάζῃ

κι' ὅλοι σκακῶς θά φέρονται πρὸς τὴν ἀνατροπὴν μου,

κι' ὁ νόμος και τὸ Σύνταγμα θά μέ πειθαναγκάξῃ

νά μουτζουρώνω τὰ χαρτιά μέ τὴν ὑπογραφὴν μου.

Δέν θέλω τίποτ' ἀπ' αὐτὰ κι' ἀξίωμα κανένα,

μηδὲ κοντά μου θρόνος ν' ἀκούεται και γδοῦπος...

θέλω ἐκεῖ ποῦ καθομαι μέ χεῖρια σταυρωμένα

περὶ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς νά μοῦρχετ' ἕνας γροῦπος,

χωρὶς νά ξέρω τὸ γιατί και πόθεν ἀποστέλλεται...

Β.—Κι' ὡς πόσα νάχῃ, Φασουλῆ, αὐτὸς ὁ γροῦπος θέλετε;

Φ.—Δέν θέλω νάχῃ και πολλά... γυρεύω τόσα μόνον

ὅσα μ' ἀρκοῦν νά συντηρῶ τὴν δόξαν τῶν προγόνων

και νά μὴ γνῶ κάποτε περίτρυμα τοῦ ὁρόμου...

(Ἐνὰ τσιγαροῦ τοῦ ζητεῖ ὁ Στέλιος Οἰκονόμου.)

Φ.—'Εν ἄλλαις λόγαις ἀηλαδὴ σὺν πλάσμα λογικόν

κηρύσσεται πολέμιος κατὰ τῶν φυσικῶν.

Βλέπεις και τὸν Σωτήρα μας μέ τὸν 'ψηλὸ γιακά;

ἔφασαν ἐθεράπευε τὰ θεωρητικὰ

κουδούκλια μέ τὰ κλήματα καθεὶς μας ὠνειρεύετο

κι' αὐτὸς εἰς τὴν βαλβίδα τοῦ σκιρτῶν ἐκοκορεύετο.

'Αλλ' ἦλθε και τὸ φυσικὸν τὰ χρεὴ νά πληρώσῃ,

ποῦ πῆρε μέ τὴν πρόθεσιν τὰ δόντια του νά τριζῇ,

σὺν εἶδε δὲ πῶς φυσικῶς δὲν εἶχε νά τὰ δώσῃ

εὐρῆκε φυσικώτερον 'στὸ τέλος νά τὸ ρίξῃ,

και τότε φυσικώτατον εὐρήκαμε κι' ἐμεῖς

τὸ σχέδιον τῆς κανονίας και τῆς περιτομῆς.

Ναὶ μὲν τοιαύτη φυσικὴ δὲν ἐβλάψ' ἐπιστήμη,

ἀπεναντίας ἠδύνησεν ἡ τῆς Ἑλλάδος φήμη.

ἀλλ' ὅταν ὅμως ἔσχυνεν ἡ θεωρητικὴ
 πότε καὶ πότε δάνειζαν τὸ κράτος μερικοὶ
 καὶ γιὰ βαλβίδες ἔτρεχε ἡ γλώσσα μας ψκλίδι...

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ στρέφεται πρὸς τὸν Μιχαηλίδην,
 τὸν κατ' αὐτὰς καλούμενον πετώντα Μογγολφιέρον
 καὶ πρῶτον θεωρητικὸν ἐκ τῶν τολμηροτέρων.)

Φ.— Ἡ θεωρία, φίλε μου, 'στὴν πλάστιγγα βαρύνει
 κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους παλαβοὺς αὐτὴ μᾶς διακρίνει
 καὶ τοὺς Νεφελοκόκκυξ δὲ κι' ἐγὼ ὑψοῦμαι πρὸς τὰ νέφη,
 κι' ἐκείθεν ἀπροσμάχητος τροχίζω τὴν λεπίδα,
 κροτῶ τὴν ἐπαυροῖον Αἰάντειον ἀσπίδα,
 κι' ἀνασηκόντων τοὺς κοντοὺς εἰρηνικῶν λαβάρων
 πᾶλλω τὸ πῦρ τοῦ κεραυνοῦ κατὰ σσιφῶν βορβάρων.

Κι' ἀρπάζω καὶ γαντζώνω
 ἐχθροὺς μὲ τὸ τσιγκέλι,
 καὶ τὴν Φραγκιὰ μωτζώνω,
 ποῦ τὸν παρὰ τῆς θέλει.

Ἐξ ὕψους θεωρῶ
 τοὺς καιομένους μύλους,
 καὶ χίπ καὶ χόπ βαρῶ
 τῶν δανειστῶν ὁμίλους.

Τὴν πτήσιν μου ταχύνων
 πετῶ πρὸς τὸ Λονδῖνον
 'στὸν Ντοῦφ τὸν μπουνταλᾶ,
 μὰ καὶ 'στοὺς Γάλλους τρέχω
 καὶ τσοῦρ ἀπὸ 'ψηλὰ
 κατὰμουτρα τοὺς βρέχω.

Τί σχέδια δὲν πλάττω!...
 τὴν πίστιν ἀνεγείρω,
 κι' ἀκμάζουσιν φυλάττω
 τὴν δόξαν τὴν ἀγήρω.

Ἡ θεωρία, φίλε μου, καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
 ἐπέσπασε πρὸς τὴν φυλὴν ἡμῶν τῶν φαμφαρῶνων
 τὸν θαυμασμὸν τὸν ἀληθῆ τῆς οἰκουμένης ὅλης...

(Περναῖ ὁ Γιάννης ἔξαφνα, γνωστὸς φιστικοπώλης,
 καὶ παίζει μὲ δικαίωμα ὁ Φασουλῆς καὶ χάνει
 κι' ἐκ νέου τὴν κουβέντα τοῦ τὴν ἐπαναλαμβάνει.)

Φ.— Ἔτσι ποῦ λές... θ' ἀναφωνῶ 'στὸ κράτος τῶν χαζῶν:
 «ἡ θεωρία ποίησις, ἡ πράξις τὸ πεζόν.»
 Ἔνας καὶ μόνον ἐννοεῖ τὸν πόθον τὸν ἐγγώριον,
 ὁ Δεληγιάννης, ὁ φωστήρ τῶν θεωρητικῶν,
 ποῦ κάθεται 'στὴν Κηφισσιὰ καὶ κοπανᾷ τὸν Βόρειον,
 πρὸς δὲ καὶ τὸν λεγόμενον Βορειοδυτικόν,
 ὡς ἐναέριος ἀνὴρ φυλῆς ὑπερηφάνου...

(Διὸ τσιγαρέτα τοῦ ζητεῖ ὁ Στέφανος Στεφάνου,
 ἐκείνου δὲ σκληρότατα μὴ δίδοντος οὗτ' ἓνα
 ὁ λάλος κοντο Στέφανος μὲ μάτιχ δακρυσιμένα
 ὑπενθυμίζει πρὸς αὐτὸν τὴν δεκάετηρίδα,
 κι' ὁ Φασουλῆς ξαναμιλεῖ πεντόνων τὴν ἀρίδα.)

Φ.— Κυττάξετε καίόμενα τὰ δάση τῆς Πεντέλης
 καὶ τὸν κατάμαυρον καπνὸν τῆς φλογερᾶς νεφέλης.
 Ἐγὼ καθὼ πολέμιος τῶν φυσικῶν σπουδῶν
 τὰ βλέπω πυρπολούμενα ἐκ τῆς χαρᾶς πηδῶν,
 γιὰτὶ μεγάλη γίνεται τῆς θεωρίας χρῆσις
 καὶ φθεῖρει κάθε φυσικὸν ἢ τῶν Ἑλλήνων φύσις,
 καὶ σκάπτεται βαθύτατος τῶν φυσικῶν ὁ λακκος...

(Τοῦ δίνει κι' ἄλλαις καπελαιῖς τοῦ Σκριπ ὁ Κουσουλᾶκος.)

Φ.— Λοιπὸν ποῦ λές συνέντευξιν 'στὸ μέλλον μὴ ζητήσης
 καὶ παῦσε σὲ παρακαλῶ τὰς τόσας ἐρωτήσεις,
 γιὰτὶ μοῦ καίει τὸ κορμὶ αὐτὸς ὁ βρωμολίθας,
 ποῦ ψήνει πεζοδρόμια, παλάτια καὶ καλύβας,
 καὶ λάρυγγας ἐξήρανε καὶ γλώσσας κι' οὐρκνίσκους
 καὶ νὰ πετάξω μούρχειται τῶν ποτηριῶν τοὺς δίσκους.

Β.— Ἀμάν, δι' ὄνομα Θεοῦ...

Φ.— ὦ κάψας συμφορά!...

(Αἶφνης ὁ Γεώργιος κουβαλεῖ τρεῖς δίσκους μὲ νερά.)

Φ.— Τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν τὰ θούρια νὰ πάψης,
 δὲν θέλω γιὰ τὰς φυσικὰς παντάπασιν ν' ἀκούσω,
 καὶ τώρα σύρε 'στὸ καλὸ τὰ δέοντα νὰ γράψης
 πρὶν μὲ τῶν δίσκων τὰ νερά πατόκορφα σὰς λούσω.

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ μ' ἔξαφιν παραποτε φρικώδη
 ἄρχισε τὸ καταβρεγμα χωρὶς νὰ λήη πιά,
 ὁπότεν κι' ὅλ' οἱ λόγοι σηκόνονται 'στὸ πόδι
 κι' ἀλληλοκαταβρέχονται καὶ γίνονται παπιά,
 καὶ λουζεται ὁ Φασουλῆς ὁ καὶ κατσαρομάλλης
 κι' ὁ Κακλαμάνος ἐρχεται μὲ γάντια ὑπὸ μάλης,
 καὶ λάμπουν ἄστρα ρουκετῶν καὶ τούρανιου τρούλου
 καὶ κάπου κάπου χύνεται κι' ἡλεκτρικὸν σκοτάδι,
 κι' ἀκούεται ψιλὴ φωνὴ σὰν Ἐπισκοποπούλου:
 «τόμου μὲ καταβρέξετε δὲν θάλλω ἄλλο βράδυ».

Μὰ καὶ τὸ κῦμ' ἀγριωπὸν τοὺς βρεχομένους πλήττει,
 τοῦ κύκλου δ' ὁ φρενιάτρος, ὁ Καλικουνης ἦτοι,
 ποῦ πάντα 'λίγα καὶ καλὰ 'στὸν ὁμίλον 'μιλεῖ,
 φωνάζει πῶς αὐτὸ τὸ ντοῦξ εἰς ὅλους ὠφελεῖ).

**Καὶ ὁλέγεις ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Σπῆτι 'στὸ Νέον Φάληρον πριόροφον πωλεῖται
 καὶ τρέξετε πρὸς ἀγορὰν ἀμέσως, συμπολίται,
 πρὸς δὲ καὶ σπῆτι ἕτερον μικρὸν 'στὸν Πειραιᾶ,
 ἡ δὲ τιμὴ συμφέρουσα, σχεδὸν σὰν ὠρεᾶ.
 Πληροφορίαι δίδονται καὶ περὶ τούτων κι' ἄλλων
 'στὸν Σάμιον, ξυλέμπερον τοῦ Πειραιῶς μεγάλου.

Φωτογραφεῖον «Παρθενῶν» πλησίον τῆς Βουλῆς,
 ποῦ κόσμος ἐπισκέπτεται τῆς σάλας τοῦ πολυῦ,
 ἐλπίζομεν δ' ἀργότερα νὰ δέχεται διπλάσιον
 γιὰ τὰς φωτογραφίας τοῦ, ποῦ τὴν χαίρουσιν φήμην...
 ἐκεῖ φωτογραφῆθηκαν εἰς σύμπλεγμα θαυμάσιον
 κι' οἱ Μακεδόνες φοιτῆται πρὸς αἰωνίαν μνήμην.